θοῦμε ἀπ' τὴ σκηνή τῆς μονομαχίας καὶ νὰ χτυπηθοῦμε πραγματικά ; Αὐτὸ θὰ ἦταν μιὰ ὡραία λύσις τὴν ὁποία θὰ χειροκροτοῦσε ὅλος ὁ κόσμος...

Ἡ Μπαρὸν ἐπῆρε σ' ἀστεῖα τὰ λόγια τῆς Μπωπρέ. Ὕστερ' ἀπὸ μερικὲς μέρες δινότανε ἡ παράσταση. Ὅταν ἔφθασε ἡ σκηνὴ τῆς μονομαχίας, ἡ Μπωπρέ, παίζοντας πάντοτε τὸ ρόλο της, ἐπῆρε δυὸ ξίφη, ἔδωσε τὸ ἕνα στὴν ἀντίπαλό της καὶ ἡ πάλη ἄρχισε.

Ἡ Μπαρὸν ἀνόμισε στὴν ἀρχὴ ὅτι τὰ ξίφη δὲν εἶχαν αἰχμή, ὅπως συμβαίνει συνήθως στὰ θέατρα. Σὲ λίγο ὅμως, πάνω σὲ μιὰ φάση τῆς μονομαχίας, ἀντιλήφθηκε ὅτι τὸ ξίφος τῆς ἀντιπάλου της τῆς ἐπλήγωσε ἐλαφρὰ τὸ χέρι καὶ τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέχη...

Ἡ στιγμὴ δὲν ἦταν κατάλληλη γιὰ νὰ διαπόψη τὸ ἄστεῖο ἢ νὰ ζητήση βοήθεια. Καταλάβαινε πολὺ καλὰ τὸν κίνδυνο στὸν ὁποῖο εἶχε μπλέξει ἀπροετοίμαστη, ἀλλὰ εἴτε διότι δὲν ἤθελε νὰ διακόψη τὴν παράσταση, εἴτε διότι τὴν ἐκυρίευσε κι' αὐτὴν τὸ γυναικεῖο πεῖσμα, ἄρχισε κι' αὐτὴ νὰ μονομαχῆ στὰ σοβαρά.

Τὸ κοινὸ παρακολουθοῦσε μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴν ὡραία αὐτὴ σκηνὴ τῆς μονομαχίας, τὴν πραγματικὰ ἀληθινή. Σὲ λίγο ὅμως τὸ ξίφος τῆς Μπωπρὲ ἄγγιξε, σοβαρώτερα αὐτὴν τὴν φορά, τὸ λαιμὸ τῆς Μπαρὸν καὶ τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέχη δυνατώτερα ...

Ἡ ὡραία ἠθοποιὸς κατάλαβε τότε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ συνεχίση τὴν πάλη μὲ μιὰ ἡμιπαράφρονα ἀντίπαλο ποὺ ἐπεδίωκε σώνει καὶ καλὰ νὰ τὴ σκοτώση, ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὴ ζωή καὶ τὶς ἀπολαύσεις της καὶ ἔβαλε τὶς φωνές, ἐνῶ συγχρόνως ἀπέκρουε ὅσο μποροῦσε καλύτερα τοὺς σπαθισμοὺς τῆς Μπωπρέ. Ὁλόκληρη ἡ πλατεία σηκώθηκε τότε σὲ πόδι, στὰ θεωρεῖα ἐλιποθύμησαν πολλὲς κυρίες τῆς ἀριστοκρατίας καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ θεάτρου ὥρμησαν πάνω στὴ σκηνὴ καὶ ἀπέσπασαν τὴν ὡραία Μπαρὸν ἀπὸ τὰ νύχια τῆς ἀντιζήλου της.

Ἀπὸ τότε ἡ Μπωπρὲ δὲν ξανανέβηκε στὴ σκηνή....

***

Καὶ τώρα θὰ διηγηθοῦμε ἕνα ἀνέκδοτο τοῦ ἠθοποιοῦ Γκρανμενίλ.

Ὁ Γκρανμενίλ ἦταν ἕνας ὑπέροχος κωμῳδὸς καὶ ἔταιζε θαυμάσια τὶς κωμῳδίες τοῦ Μολιέρου, ὁ ὁποῖος μερικὰ χρόνια ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔλαμψαν οἱ ἠθοποιοὶ ποὺ ἀναφέραμε πιὸ πάνω, εἶχε ἀναδειχθῆ μὲ τὰ ὑπέροχά του ἔργα. Ὁ «Φιλάργυρος» ἦταν ἡ ξεχωριστὴ προτίμησι τοῦ Γκρανμενίλ καὶ σήμερα ἀκόμα ὑπάρχει στὴ Γαλλικὴ κωμῳδία μιὰ εἰκόνα του ποὺ τὸν παριστάνει στὸ ρόλο τοῦ Ἀρπαγκόν.

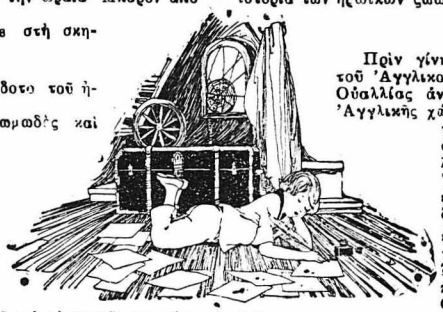

Αὐτὴ ἡ προτίμησή του γιὰ τὸ ρόλο τοῦ πιὸ κλασικοῦ τσιγκούνη νὰ εἶχε τάχα κάποια σχέση μὲ τὴν ψυχολογία καὶ μὲ τὸ χαρακτῆρα τοῦ ἠθοποιοῦ ; Ἀπὸ τὸ ὅτι ὁ Γκρανμενίλ ἔπαιζε θαυμάσια τὸ Φιλάργυρο, μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ βγάλουμε τὸ συμπέρασμα ὅτι σ' αὐτὸν τὸ ρόλο ὁ ἠθοποιὸς αὐτὸς ἀνεῦρισκε τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του ; Εἶνε προτιμώτερο νὰ μὴν ἐπεκταθοῦμε στὶς σκέψεις αὐτές. Εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὁ Γκρανμενίλ ἔκαιγε στὸ κομαρίνι του ἕνα μικρό, πολὺ μικρὸ λαμπιόνι καὶ ὅτι πολλὲς φορές, ὅταν τὸ φεγγάρι ἦταν ἀρκετὰ φωτερό, ἔσβενε καὶ τὸ μικρὸ του αὐτὸ λαμπιόνι βρίσκοντας πὼς τὸ σελληνόφως τοῦ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ κάνη τὴ μεταμφίεσή του, ἀλλὰ αὐτὸ μπορεῖ νὰ γινότανε ἀπλούστατα ἀπὸ...ρωμαντισμὸ καὶ ὄχι ἀπὸ φιλαργυρία.

Μιὰ μέρα τὸ θέατρο «Ὠδεῖον», στὸ ὁποῖο ἔπαιζε ὁ Γκρανμενίλ, ἐπῆρε φωτιά. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ παιγόταν αὐτὸ τὸ κεράστιο κτίριο, ὀργότερα ἐκάηκε δυὸ ἄλλες φορές. Κόσμος πολὺς εἶχε μαζευθῆ μπρὸς στὸ καιόμενο θέατρο, κι' ἀνάμεσα σ' ὅλους καὶ πολλοὶ ἠθοποιοὶ ποὺ παρακολουθοῦσαν μὲ ἀγωνία τὶς προσπάθειες τῶν πυροσβεστῶν, γιατὶ μέσα στὰ καμαρίνια τους εἶχαν δῆτι εἶχαν καὶ δὲν εἶχαν "Ἕνας ἠθοποιὸς μπορεῖ μὲ ὅλη του τὴν ψυχραιμία νὰ βλέπη νὰ καίεται ἕνα ὁλόκληρο θέατρο, κανένας ὅμως δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ βλέπη ἠσυχα-ἠσυχα νὰ καίεται τὸ ἱματιοφυλάκιό του.

Καὶ ὁμολογουμένως τὸ ἱματιοφυλάκιο τοῦ Γκρανμενίλ ἦταν πλουσιώτατο. Καὶ ὁ Γκρανμενίλ τρέχει, πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι τὸν πρῶτο πυροσβέστη ποὺ συναντᾶ μπροστά του καὶ τοῦ προσφέρει ἑκατό, διακόσια, μέχρι πενταχόσια τέλος φράγκα γιὰ νὰ τοῦ σώση τὸ βεστιάριό του.

Ἀλλ' οἱ πυροσβέστες ὀργοῦνται ὅλοι στὴ σειρά. Τὸ ἔργο τους εἶνε νὰ σβύσουν τὴ φωτιὰ καὶ ὄχι νὰ σώζουν γκαρδερόμπες. Καὶ ἡ ἀπελπισία καταλαμβάνει τὸ Γκρανμενίλ... Οἱ φλόγες δυναμώνουν κι' ἀρχίζουν τώρα καὶ γλύφουν καὶ τὴ σκάλα ποὺ καταλήγει ἀκριβῶς στὸ καμαρίνι του. Ὁ Γκρανμενίλ θυμᾶται ὅτι ὅλα τὰ κουστούμια του ἦταν μέσα σ' ἕνα κιβώτιο, ἀρπεσούγγινα ἐλαφρότητος, ποὺ τὸ εἶχε φτιάξη σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους τεχνίτες τοῦ Παρισιοῦ, θὰ μποροῦσε λοιπὸν νὰ τὸ γλυτώση.

Καὶ ὁ ἠθοποιὸς δρομᾶ, βάζει τὸ πόδι στὴ σκάλα... Οἱ περίεργοι τὸν χειροκροτοῦν γιατὶ ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχαν συναντήσει μιὰ τέτοια εὐπνηνσία.

Πέντε λεπτὰ ἦταν ἀρκετὰ ὁ ἠθοποιὸς ἁμαζεψε τὰ πράγματά του, πέταξε τὸ κιβώτιο ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ ἄρχισε νὰ κατεβαίνη μαυρισμένος ἀπ' τὸν καπνό, σὰ διάβολος ποὺ κοντεύει νὰ πνιγῆ... Μόλις ὅμως φθάνει στὴ μέση τῆς σκάλας, θυμᾶται πὼς κάτι εἶχε ξεχάσει. Ξανανεβαίνει καὶ ὕστερα ξαναφαίνεται καὶ πάλι στὸ παράθυρο κρατῶντας... ἕνα δοχεῖο προορισμένο γιὰ νυκτερινὴ χρήση κι' ἕναν μικρὸν καθρέπτη τοῦ τοίχου !!

Φορτωμένος μὲ τὸ κιβώτιό του, κρατῶντας στὸ χέρι του τὸ δοχεῖο καὶ τὸν καθρέφτη, κατεβαίνει μεγαλοπρεπῆς μέσα ἀπ' τὶς φλόγες, φθάνει ἐπιτέλους κάτω καὶ μὲ τὰ φορτία του τρυβᾶ ὁλόκληρα στὸ σπίτι του...

Τὸ θέατρο ἐκάηκε, ἀλλ' ὁ Γκρανμενίλ ὡρισμένος αὐτὴν τὴ φορὰ ἔπαιξε ἀριστουργηματικὰ τὸν ἀγαπημένο του ρόλο : τὸ *Φιλάργυρο !*

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ γάτος σωτήρ

Μπούμ ! Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα ἑνὸς μαλτέζικου γάτου, ὁ ὁποῖος μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἔγινε ἔνδοξος καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἀναγράφεται σήμερα εὐφήμως ἀπὸ ὅλο τὸν Ἀμερικανικὸ τύπο.

Ὁ Μπούμ κατοικοῦσε στὴ Νέα Ὑόρκη στὸν ἀριθμὸ 88 τῆς 8ης Λεωφόρου σ' ἕνα διαμέρισμα μαζὺ μὲ τοὺς κυρίους του, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Σμίθ.

Ἦταν φρόνιμος καὶ καθαρὸς γάτος καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ δείχνη τὴν εὐγνωμοσύνη του πρὸς τοὺς κυρίους του, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχαν περισυλλέξει ἕνα βράδυ ἀπὸ τὸ δρόμο, ὅπου τὸν βρῆκαν νὰ πεθαίνη τῆς πείνας.

Μιὰ νύχτα, πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν, πυρκαϊὰ ἐξεράγη στὸ σπίτι τῶν κυρίων του. Οἱ φλόγες βοηθούμενες ἀπὸ τὸν ἀέρα, μεγάλωναν ὁλένα καὶ ἔμπαιναν μέσα στὰ διάφορα διαμερίσματα, μεταβάλλοντας ἔτσι τὸ σπίτι σὲ φλογισμένη κάμινο.

Ὁ κ. καὶ ἡ κ. Σμίθ, οἱ ὁποῖοι κοιμόντουσαν βαθειά, θὰ καιγόντουσαν ἀσφαλῶς ἂν δὲν ὑπῆρχε ὁ Μπούμ. Ὁ φτωχὸς γάτος, ὁ ὁποῖος κοιμόταν σ' ἕνα διπλανὸ δωμάτιο, ξυπνησε τὴν ὥρα τῆς πυρκαϊᾶς καὶ βλέποντας τὶς φλόγες, ποὺ ἀπειλοῦσαν τὸ δωμάτιο τῶν κυρίων του, πήδηξε μέσα ἀπ' αὐτὲς καὶ ἔτρεξε καὶ τοὺς ξύπνησε, τσαγκρουνίζοντάς τους καὶ νιαουρίζοντας. Ἔτσι τοὺς ἔσωσε.

Ἀσφαλῶς τὸ ἀνδραγάθημα τοῦ Μπούμ θὰ καταχωρηθῆ στὴν ἱστορία τῶν ἡρωϊκῶν ζώων.

***

Ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας

Πρὶν γίνη ἀποκλειστικὸς τίτλος τοῦ διαδόχου τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου, ὁ τίτλος τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας ἀνῆκε στοὺς ἡγεμόνας τῆς μικρῆς αὐτῆς Ἀγγλικῆς χώρας, ἡ ὁποία ἦταν ἄλλοτε ἀνεξάρτητη. Τὸ 1282 ὅμως σκοτώθηκε τραγικὰ σὲ μιὰ μάχη μὲ τοὺς Ἄγγλους ὁ Λόβελιν, ὁ τελευταῖος ἡγεμὼν τῆς Οὐαλλίας. Τὸ κεφάλι του ἐξετέθη στὸ Λονδῖνον εἰς κοινὴν θέαν ἀπὸ τὸν βασιλέα Ἐδουάρδο τὸν 1ον, ὁ ὁποῖος καὶ μετεβίβασε στὸν ἑκάστοτε διάδοχο τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου τὸν τίτλο τοῦ πρίγκηπος τῆς Οὐαλλίας. Ὁ σημερινὸς διάδοχος τοῦ Ἀγγλικοῦ θρόνου εἶνε ὁ κατοικιδιος πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Λόβελιν.

Μεταξὺ τῶν πριγκήπων τῆς Οὐαλλίας, ὑπῆρξαν καὶ δυὸ γυναῖκες, οἱ κόρες τοῦ Ἐρρίκου VIII, οἱ ὁποῖες καὶ ἐβασίλευαν. Ἡ δευτέρα μάλιστα ἡ Ἐλισσάβετ ἐλάμπρυνε τὸν Ἀγγλικὸ θρόνο μὲ τὴ βασιλεία της.

***

Οἱ ἄγαμοι στὴν Ἀργεντινή

Σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πολιτεῖες τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας ἔχει ἐπιβληθεῖ εἰδικὸς καὶ αὐστηρὸς φόρος στοὺς ἀγάμους. Ὅταν ἕνας ἄντρας φτάσει στὰ τριάντα του χρόνια καὶ δὲν ἔχει παντρευτεῖ πληρώνει μηνιαῖο φόρο τριάντα φράγκων. Μετὰ πόροδο πέντε ἐτῶν, ὁ φόρος αὐτὸς διπλασιάζεται. Μεταξὺ τῶν 35 καὶ τῶν 50 ἐτῶν του, ὁ ἄγαμος πληρώνει ἑκατὸ φράγκα τὸ μῆνα. Ἀπὸ τὰ πενῆντα ὡς τὰ ἑξῆντα πέντε, ἑκατὸν τριάντα φρ. τὸ μῆνα, ἀπὸ τὰ 65 καὶ πάνω, ὁ φόρος λιγοστεύει καὶ περιορίζεται σὲ 50 φράγκα τὸ μῆνα. Οἱ χῆροι μποροῦν νὰ μείνουν ἐλεύθεροι τρία χρόνια μετὰ τὸ θάνατο τῆς συζύγου των, βαστῶντας τὸ πένθος της, μὰ μετὰ τὴν πάροδο τοῦ διαστήματος αὐτοῦ, πρέπει νὰ παντρευτοῦν ἂν δὲν θέλουν νὰ πληρώσουν φόρο.

Τί λέει σχετικῶς ὁ κ. Δοξιάδης !..